

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.279 van 30 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 19 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 17 september 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari 2008 arriveert de verzoekende partij in het Rijk met vlucht OA 145 uit Athene.

Op 22 januari 2008 dient de verzoekende partij een asielverzoek in.

Op 10 april 2008 verzoekt de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 10, punt 1, van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003), de Griekse autoriteiten om de overname van de verzoekende partij.

Op 5 juli 2008 willigen de Griekse autoriteiten, in toepassing van artikel 18, punt 7, van de Verordening 343/2003, het overnameverzoek in.

Op 17 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag ingediend heeft,

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 en art 10.1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 05/07/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Op 17/01/2008 werd betrokkene onderschept op de luchthaven van Zaventem komende van Athene met vlucht OA 145. Betrokkene was in het bezit van een vals Italiaans paspoort op naam van I.F.A.. Betrokkene heeft een bevel gekregen om uiterlijk op 22/01/2008 het grondgebied te verlaten. Op 22/01/2008 vroeg betrokkene asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken. Op 10/04/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 10/05/2008 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Op 05/07/2008 heeft Griekenland zijn expliciet akkoord gegeven tot overname van bovengenoemd persoon.

De Griekse autoriteiten bevestigen zeer uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht. Betrokkene zegt dat hij hier in België een oom zou hebben. Vooreerst kan die vermeende verwantschap op geen enkele manier worden aangetoond. De door hem aangehaalde familie in België is echter meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de betrokken bevoegde Griekse autoriteiten. (2) (...)”

2. De rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verzoekende partij om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de gezamenlijke schending aan van de artikelen 3, §2 en 18, §7 van de Verordening 343/2003, artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële en formele motiveringsplicht, en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdende het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Eerste middel, genomen uit de gezamenlijke schending van artikelen 3, § 2 en 18 § 7 verordening van 18 februari 2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit."

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 en art 10.1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 05/07/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Op 17/01/2008 werd betrokkene onderschept op de luchthaven van Zaventem komende van Athene met vlucht OA 145. Betrokkene was in het bezit van een vals Italiaans paspoort op naam van I. F., A. Betrokkene heeft een bevel gekregen om uiterlijk op 22/01/2008 het grondgebied te verlaten. Op 22/01/2008 vroeg betrokkene asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken, op 10/04/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd, op 10/05/2008 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Op 05/07/2008 heeft Griekenland zijn expliciet akkoord gegeven tot overname van bovengenoemd persoon.

De Griekse autoriteiten bevestigen zeer uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene zegt dat hij hier in België een oom zou hebben. Vooreerst kan die vermeende verwantschap op geen enkele manier worden aangetoond. De door hem aangehaalde familie in België is echter meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 21 van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp van deze familie in België.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de betrokken bevoegde Griekse autoriteiten."

Het is hoogst verwonderlijk dat DVZ een overname aanvraagt aan Griekenland, aangezien zeer recent meerdere rapporten en verslagen de problematische situatie in Griekenland hebben aangekaart. Het is geweten dat Griekenland zijn verplichtingen voortvloeiend uit Europese rechtlijnen en verordeningen niet kan naleven.

Ik citeer alvast de conclusie van het UNHCR rapport van 15 april 2008:

"23. UNHCR welcomes steps taken by the Government of Greece to strengthen its asylum system as required by international and European standards. Positive steps include the transposition of the Temporary Protection and the Reception Conditions Directives into national law, the publication of an information leaflet for asylum-seekers in various languages, the establishment of a country-of-origin information unit and the ongoing commitment to continue an open dialogue with UNHCR within the framework of an informal Working Group on Asylum Issues. UNHCR encourages the Government of Greece to continue efforts to ensure that asylum-seekers, including individuals returned under the Dublin Regulation, can enjoy full and effective access to protection.

24. Nonetheless, this note highlights a number of challenges in respect of access to and the quality of the Greek asylum procedure. Furthermore, reception conditions continue to fail short of international and European standards. As a result asylum-seekers, including "Dublin returnees", continue to face undue hardships in having their claims heard and adequately adjudicated. UNHCR is concerned that all these factors taken together may give a rise to the risk of refoulement.

25. Strengthening the Greek asylum system so as to ensure consistency with international standards and the EU asylum acquis is the primary responsibility of the Greek Government. However, as a matter of solidarity and responsibility sharing, and in order to ensure a fair and effective application of the Dublin Regulation, it is nonetheless an issue concerning all EU Member States, if a Member State is facing considerable challenges in complying with the relevant standards, UNHCR thus encourages Governments and the European Commission to reinforce their support to Greece in addressing the existing structural and qualitative shortcomings of its asylum system and practice. Tools available include bilateral partnership or twinning arrangements, increased EU funding for asylum-related projects in Greece and specific responsibility sharing arrangements in view of the particular situation Greece is currently facing.

26. In view of EU Member States' obligation to ensure access to fair and effective asylum procedures, including in cases subject to the Dublin Regulation, UNHCR advises Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation until further notice. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Dublin Regulation, allowing States to examine an asylum application lodged even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in this Regulation.

27. UNHCR will review the present position in view of further progress made by the Government of Greece in enhancing its asylum system. The Office remains committed to continue supporting the Government of Greece in strengthening its asylum system to a level of reflecting the relevant international standards, the EU asylum acquis and good practice," (volledige rapport in bijlage).

Vrij vertaald punt 26:

"met betrekking tot de verplichting van EU-lidstaten om te voorzien in eerlijke en efficiënte asielprocedures, met in begrip van zaken die ressorteren onder de Dublin conventie, raadt UNHCR regeringen aan asielzoekers voorlopig niet terug te sturen naar Griekenland onder de Dublin Conventie. UNHCR raadt regeringen aan gebruik te maken van artikel 3 (2) van de Dublin Conventie,

dat staten toelaat de asielaanvraag te behandelen, zelfs als deze behandeling strikt gezien en volgens de criteria van de Dublin conventie, niet de verantwoordelijkheid zou zijn van die staat."

Het volstaat niet dat verwerende partij zich tevreden stelt met het feit dat verzoeker een asielaanvraag zal kunnen indienen. Nergens heeft DVZ garanties gevraagd aan Griekenland over de wijze waarop zijn asielaanvraag zal behandeld worden. Voormelde motivering miskent de wantoestanden die vanuit alle hoeken bekend zijn geraakt over de praktijken in Griekenland.

De motivering - "De Griekse autoriteiten bevestigen zeer uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld, worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM." - houdt werkelijk geen steek en is onaanvaardbaar in een land als België dat contractspartij is bij het Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens, omdat DVZ zeer goed op de hoogte is van het feit dat, enerzijds de asielaanvraag van verzoeker niet behoorlijk behandeld kan worden in Griekenland, anderzijds zijn de opvangmogelijkheden voor asielzoekers ontoereikend en gebrekkig in Griekenland.

Het is totaal onaanvaardbaar dat DVZ zich verschuilt achter het feit dat "De Griekse autoriteiten bevestigen zeer uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek." Dergelijke motivering is op zijn minst hypocriet te noemen, daar verwerende partij op de hoogte is van de moeilijkheden die zich in Griekenland voordoen. Dit werd tevens bevestigd door de voormalig bevoegde Minister Dewael in zijn antwoorden op de parlementaire vragen die hem omtrent de situatie in Griekenland werden gesteld in de kamer op 5 maart 2008 (www.dekamer.be, CRIV 52 COM 134, p.27). Het staat vast de verwerende partij helemaal geen garantie heeft dat de asielaanvraag van verzoekende partij naar behoren zal behandeld worden in Griekenland. Daarnaast worden er geen garanties gevraagd door DVZ aangaande een adequate opvang.

Rechtspraak ten voordele van verzoeker:

A. Op het niveau van het Europees Hof Rechten van de Mens

Ook het EHRM verbiedt de overdracht naar Griekenland in het kader van de Dublin verordening (arrest 20 juni 2008). Ook hier betrof het een Iraakse asielzoeker die aangehouden was in Griekenland. Hij werd tevens blootgesteld aan inhumane detentieomstandigheden en was bovendien mishandeld.

In deze zaak werd tevens beroep gedaan op "direct refoulement": betrokkene loopt het risico op foltering en mensonterende behandelingen in Griekenland wanneer hij zou overgedragen worden door Griekenland.

In deze zaak werd er tevens op gewezen dat het afgelopen jaar geen enkele Iraakse asielzoeker bescherming heeft gekregen in Griekenland, terwijl Finland aan de meeste Irakezen wel degelijk de status van vluchteling toekent, minstens de status van subsidiaire bescherming.

Zoals gezegd, kan verwerende partij geen garanties bieden voor dat verzoeker een correcte opvang zal kennen in Griekenland. Ook op dat punt wordt de motivering geschonden.

B.

Verwezen wordt tevens naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 19 oktober 2007 (n° 15.566) dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te schorste, redenerende dat:

« De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'en pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du

principe énoncé à l'article 33 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'Etat, exigent que les autorités de l'Etat qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre Etat partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement. »

Vrij vertaald:

"Op basis van het geheel van de elementen verschaft door de verzoekende partij bij de instelling van zijn beroep, overweegt de Raad dat het niet uitgesloten is dat de verzoeker niet kan genieten, in geval van terugwijzing naar Griekenland, van alle procedurele garanties die worden geëist door het verdrag van Genève, en meer in het bijzonder van het principe van non-refoulement naar het land waar de verzoeker zegt te vrezen voor zijn leven, in casu Irak. De Europese rechtspraak en deze van de Raad van State vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen."

In deze zaak betref het eveneens een Irakese vluchteling, die via Griekenland was binnengekomen, eveneens zonder ooit een asielaanvraag te hebben ingediend. Er werden toen eveneens vingerafdrukken genomen.

C, Voorgaande redenering werd eveneens gevolgd door de kort gedingrechter te Brussel, in een beslissing van 3 december 2007, waarin uitdrukkelijk de precaire situatie van asielzoekers en de gebrekkige procedure aannemelijk wordt geacht (N° 07/1893/C).

Verwerende partij schendt de motiveringsverplichting.

Verwerende partij schendt het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit, waar zij

- 1. voorbij gaat aan de door haar gekende realiteit aangaande een onbehoorlijke behandeling van de asielprocedure*
- 2. niet spreekt over garanties in het kader van een correcte opvang*
- 3. weet dat Irakezen in Griekenland geen bescherming krijgen*

En desondanks verzoeker terugstuurt...

Tot slot verzoekt verzoeker dat zijn asielaanvraag in België behandeld wordt, daar hij familie heeft in ons land, zijnde de oom van verzoeker. Zijn oom is de broer van de mama van verzoeker. Een verklaring van de oom van verzoeker zal ter zitting worden neergelegd. (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het niet de Belgische overheid toekomt waarborgen te bieden in hoofde van een andere lidstaat, die in het kader van een Europese regelgeving zijn verantwoordelijkheid opneemt, dat in de bestreden beslissing zowel de feitelijke als de wettelijke grondslag voor de overdracht worden vermeld, en dat zowel het overnameakkoord als de beslissing de verzoekende partij over te dragen conform zijn aan de in voege zijnde wettelijke bepalingen.

In haar repliekmemoire herhaalt de verzoekende partij grotendeels het gestelde in haar inleidende verzoekschrift.

De in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 1, 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, §7 en artikel 10.1 van de verordening 343/2003 en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Uit artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003 kan geen verplichting afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat de Griekse autoriteiten

uitdrukkelijk hebben bevestigd dat de verzoekende partij een asielaanvraag kan indienen bij haar terugkeer in Griekenland. Dat de verzoekende partij in Griekenland haar asielaanvraag zal behandeld zien op een objectieve wijze en overeenkomstig de criteria van de Conventie van Genève, dat de verzoekende partij geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten, dat niet blijkt dat de Griekse autoriteiten haar zullen blootstellen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of haar zal repatriëren, dat de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en dat er geen redenen van medische of familiale aard zijn waardoor een behandeling van het asielverzoek in België aangewezen zou zijn. Deze stelling vindt steun in de stukken van het aan de Raad ter beschikking gestelde dossier.

Artikel 18, punt 7 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

In de bestreden beslissing wordt duidelijk toepassing gemaakt van artikel 18, punt 7 van de Verordening 343/2003, zodat de Raad niet inziet op welke wijze de verzoekende partij artikel 18, punt 7 van de Verordening 343/2003 geschonden acht.

De verzoekende partij stelt dat het geweten is dat Griekenland zijn verplichtingen voortvloeiend uit Europese richtlijnen en verordeningen niet kan naleven, dat de asielaanvraag niet behoorlijk kan behandeld worden in Griekenland, dat de opvangmogelijkheden ontoereikend en gebrekkig zijn, dat de verwerende partij helemaal geen garantie heeft dat de asielaanvraag van de verzoekende partij naar behoren zal behandeld worden in Griekenland. De verzoekende partij verwijst naar het UNHCR rapport van 15 april 2008, naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 juni 2008, naar arrestnr. 165.566 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en naar een beslissing van 3 december 2007 van de kortgedingrechter te Brussel (N°07/1893/C).

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Uit de door de verwerende partij neergelegde stukken blijkt evenwel dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland een Europese lidstaat is die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend en expliciet heeft bevestigd dat de verzoekende partij een asielaanvraag kan indienen bij haar terugkeer naar Griekenland. De asielaanvraag van de verzoekende partij zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat de procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld, gelet op de strijdigheid van de Griekse regelgeving met de doelstellingen van de Verordening 343/2003, van de rol werd geschrapt, dat zij – gelet op de verscheidene wetswijzigingen die werden gepubliceerd in het Griekse staatsblad in de loop

van de maand juli 2008 - de actualiteitswaarde van de door haar aangebrachte documentatie niet kan bevestigen en dat zij bovendien ook geen kennis heeft van enig concreet voorbeeld waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten de jongste maanden de door haar ingeroepen bepaling zouden geschonden hebben.

Uit de stukken van de verwerende partij blijkt verder dat in het jaar 2008 aan meer dan driehonderd Iraakse burgers een beschermingsstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten. Ten overvloede moet er trouwens op gewezen worden dat uit het gegeven dat het percentage aan vreemdelingen dat erkend wordt als vluchteling in Griekenland verschillend is van dat in andere lidstaten, niet noodzakelijkerwijze voortvloeit dat de Griekse autoriteiten de op Europees niveau vastgelegde regels niet correct toepassen. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgeschreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm miskend wordt. Daarenboven dient elke aanvraag individueel onderzocht te worden en is het erkenningspercentage uiteraard ook gekoppeld aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asielerzoek indienen. Door te verwijzen naar kwantitatieve gegevens wordt geen inbreuk op de door verzoekster aangevoerde regels aangetoond.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Verordening 343/2003, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoekende partij het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar Irak.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 juni 2008, waar het een Iraakse asielerzoek betreft die aangehouden was in Griekenland en blootgesteld werd aan inhumane detentieomstandigheden en mishandeling en waarbij hij het risico loopt op foltering en mensonterende behandeling in Griekenland wanneer hij zou overgedragen worden door Griekenland, merkt de Raad op dat, gezien de gewijzigde context, zij niet kan besluiten dat er een schending voorhanden is van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen. De verzoekende partij toont niet in concreto aan dat de opvangfaciliteiten in Griekenland actueel niet volstaan om een menswaardige situatie te garanderen en dat het bestuur de aangevoerde bepalingen heeft miskend.

Waar de verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken nergens garanties heeft gevraagd aan Griekenland over de wijze waarop de verzoekende partij haar asielaanvraag zal behandeld worden en dat de motivering van de bestreden beslissing de wantoestanden miskent die vanuit alle hoeken bekend zijn geraakt over de praktijken in Griekenland, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de minister uitdrukkelijk stelt dat *'De Griekse autoriteiten bevestigen zeer uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.'*

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de

minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

De verzoekende partij acht het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden, aangezien de verwerende partij voorbijgaat aan de door haar gekende realiteit aangaande een onbehoorlijke behandeling van de asielprocedure, ze niet spreekt over garanties in het kader van een correcte opvang en weet dat Irakezen in Griekenland geen bescherming krijgen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Uit de voorgaande analyse blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog, op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk maakt.

In de mate dat de verzoekende partij *'verzoekt dat haar asielaanvraag in België behandeld wordt'*, dient er op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

Een schending van artikel 3, punt 2 en artikel 18, punt 7 van de Verordening 343/2003, al dan niet in combinatie met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM), van het non-refoulement beginsel, en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Tweede middel

Schending van artikel 3 EVRM

Schending van het non-refoulement beginsel

Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984

Verwerende partij had kennis of had minstens kennis moeten nemen bij het nemen van de bestreden beslissing van de diverse rapporten waaruit blijkt dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit Europese richtlijnen en verordeningen niet nakomt.

Volgens een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kunnen de autoriteiten zich niet verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel bij de vraag of er uitzetting dreigt van artikel 3 EVRM (cfr. K. Zwaan, noot bij Hof Mensenrechten, Nieuwsbrief asiel- en vluchtelingenrecht 2005, 344-352).

Verwezen wordt ook in dit kader naar voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 19 oktober 2007 (n° 15.566) dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten schorste, redenerende dat:

« De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'en pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 33 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'Etat, exigent que les autorités de l'Etat qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre Etat partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement. »

Vrij vertaald:

"Op basis van het geheel van de elementen verschaft door de verzoekende partij bij de instelling van zijn beroep, overweegt de Raad dat het niet uitgesloten is dat de meer in het bijzonder van het principe van non-refoulement naar het land waar de verzoeker zegt te vrezen voor zijn leven, in casu Irak. De Europese rechtspraak en deze van de Raad van State vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen,"

DE SITUATIE IN CASU IS QUASI IDENTIEK

Een ander voorbeeld is een zaak waar de Nederlandse voorzieningsrechter oordeelde dat "Zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd mag verweerder derhalve niet zonder meer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van de refoulementverboden." (Rechtbank te Zwolle (Nederland), AWB 07/13878 van 25 mei 2007).

Ook het Zweeds Hooggerechtshof heeft het uitwijzen van Irakese asielzoekers naar Griekenland geweigerd omwille van de bezorgdheid dat de asielzoekers geen degelijke behandeling zouden krijgen.

Noorwegen weigert sinds 7 januari 2008 elke uitlevering van asielzoekers naar Griekenland.

Het EHRM heeft Finland verboden een Irakese asielzoeker over te dragen aan Griekenland (20 juni 2008).

Het sturen van verzoeker naar Griekenland, land waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de richtlijn 2003/9/EG opgevangen zal worden, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van art 3 EVRM, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 10 EG-Verdrag. (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de Griekse autoriteiten op uitdrukkelijke wijze de terugname van de verzoekende partij aanvaardden in toepassing van de Europese Verordening 343/2003, dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt om welke reden zij in Griekenland een risico lopen op de schending van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en dat zij evenmin aantoonde dat haar rechten in Griekenland niet gevrijwaard zijn, nu Griekenland, net zoals België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers

In haar repliekmemorie herhaalt de verzoekende partij grotendeels het gestelde in haar inleidende verzoekschrift.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het

land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In zoverre de verzoekende partij opnieuw verwijst naar het feit dat de verzoekende partij in Griekenland met zekerheid niet overeenkomstig de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: richtlijn 2003/9/EG) opgevangen zal worden, verwijst de Raad naar de bespreking onder punt 3.1.

Nu verzoekende partij zich verder beperkt tot een verwijzing naar documentatie die enerzijds van algemene aard is en die anderzijds niet langer als actueel kan beschouwd worden gezien de wijzigingen in de Griekse nationale wetgeving en gelet ook op de door verwerende partij bijgebrachte stukken van recentere datum waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers toch hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het reeds vermelde arrest nr. 15.566 van de Raad voor Vreemelingenbetwistingen, verwijst de Raad naar de bespreking hieromtrent onder punt 3.1.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de zaak 07/13878 van 25 mei 2007 van de Nederlandse voorzieningsrechter, die stelt dat *'zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd mag verweerder derhalve niet zonder meer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van de refoulementverboden'*, naar het Zweeds Hooggerechtshof dat het uitwijzen van Irakese asielzoekers naar Griekenland geweigerd heeft omwille van de bezorgdheid dat de asielzoeker geen degelijke behandeling zouden krijgen, naar Noorwegen die sinds 7 januari 2008 elke uitlevering van asielzoekers naar Griekenland weigert, en naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die op 20 juni 2008 Finland verboden heeft een Irakese asielzoeker over te dragen aan Griekenland, merkt de Raad nogmaals op dat, gezien de gewijzigde context, zij niet kan besluiten dat er een schending voorhanden is van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen. Bovendien toont de verzoekende partij niet in concreto aan dat zij niet overeenkomstig richtlijn 2003/9/EG opgevangen zal worden.

Waar de verzoekende partij zich verder beroept op de schending van het non-refoulement beginsel, artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 10 van het EG-verdrag, merkt de Raad op dat de aangevoerde schending onvoldoende wordt toegelicht zodat er geen sprake kan zijn van een middel. Onder "middel" moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.